

Selve Pers Meddelelse overraskede hende ikke. Hun havde længe tænkt, at han dog vist snart maatte rejse. Alligevel følte hun sig ganske overbevist om, at det var Brevet fra hans Forlovede, der havde foranlediget denne pludselige Bestemmelse om Opbrud. Maaske var der ligefrem kommen Ordre til ham om at vende tilbage til København. Denne Jødedame havde ham naturligvis fuldstændig i sin Vold. Stakkels Mand! Hans Ansigt røbede absolut ingen stor Længsel efter Gensynet. — Hun havde virkelig ondt af ham. Men hun begreb da heller ikke, hvor han saa tankeløst havde kunnet kaste sig ud i noget, som dog aldrig kunde blive til andet end Ulykke for ham. — Rimeligvis var Forklaringen den, at hans Forlovede foruden at være meget smuk og meget rig ogsaa var meget koket, saadan som den Slags Damer vist gerne var det. Hun huskede, hvordan Hofjægermesterinden engang havde slaaet paa, at han var kommen ret uforskyldt ind i det Forhold. I Grunden var han vist ikke saa lidt godtroende.

Hofjægermesterinden bød nu Velbekomme, og man rejste sig fra Bordet.

Per bukkede ceremonielt for Inger, der besvarede hans Hilsen med et tilsyneladende skødesløst Nik. Men derpaa vendte hun sig hastig om mod Faderen, og — ganske imod, hvad hun ellers havde for Skik — slog hun Armene om hans Hals og kysede ham.

Under den almindelige Middagstilfredshed var der ingen, der lagde Mærke til dette usædvanlige Ømhedsudbrud. Faderen selv klappede hende godlidende paa Haaret med et „Velbekomme, Ingermo'er!“ Kun i Per slog det ned med en Magt, der